

השלב הבא בנתיב: שאלות ותשובות

הרצאת המדריך מס' 87, 9 ביוני 1961

שלום רב, חבריי היקרים. ה' מברך כל אחד מכם. מבורכת שעה זו.

במבט לאחור על תקופת העבודה החולפת, אנו מזהים שזו אכן הייתה תקופה פורייה מאוד עבור כל החברים שלי. אתם התפתחתם. אתם, במקרים מסוימים, גדלתם יותר ממה שאתם מודעים לכך בשלב הזה. אם תנסו להעריך היכן עמדתם לפני שנה ואיפה אתם עומדים כעת; אם אתם מחשיבים את ההתפתחות שלכם לא כל כך במונחים של שלמות, אלא במונחים של מודעות לבעיות ולקונפליקטים שלכם, אתם תראו באמת שזו הייתה תקופה מאוד מכרעת עבור רובכם.

בתקופת העבודה הבאה אנו מקווים שתשיגו תובנה נוספת, צמיחה והבנה עצמית. על מנת לבצע זאת ללא דיחוי מיותר, אין לראות במרווח זה של חוסר פעילות בקבוצה ובעבודה פרטית תקופה של קיפאון. זה לא צריך להיות כך, אבל זה תלוי בכם. כולכם יכולים להירגע וליהנות כמה שיותר ויחד עם זאת להמשיך בחיפוש ובהתבוננות העצמית שלכם. היפכו את התקופה הזו, בדרכה שלה, לזמן של צמיחה נוספת, למרות שזה עשוי להתבצע בדרך אחרת. תנו לזה להיות זמן של הכנה ושל אימון מוגבר במודעות למה שמסמלות התגובות הרגשיות שלכם.

כשתתחיל תקופת העבודה החדשה, ניכנס לשלב חדש, בדיוק כפי שעשינו בשנה שעברה. בשלב הקרוב המטרה העיקרית תהיה פחות הבנה תיאורטית נוספת ויותר העמקה גדולה של המודעות הרגשית שלכם. במידה מסוימת זה כבר הושג, במיוחד בשנתיים האחרונות, אבל יש צורך ביותר. בתקופה הבאה אתן לכם עזרה ספציפית במאמץ הזה. כולכם צריכים לדעת שזוהי המטרה עכשיו.

חלקכם תהו מדוע בהתחלה השיחות שלי היו בעלות אופי רוחני יותר, בעוד שלאחרונה הדגש היה יותר פסיכולוגי. למרות שכולכם מבינים עד עכשיו שהתפתחות רוחנית אמיתית לא יכולה להתרחש בלי לנקות רגשות מעוותים, הידע שלכם עדיין תיאורטי במידה רבה ועדיין לא תורם להבנה אמיתית. רק ככל שתהיו מודעים יותר ויותר למשמעות האמיתית של הרגשות שלכם, תבינו שהתפתחות רוחנית עוסקת הרבה יותר ברגשות הלא מודעים שלכם מאשר בפעולות ובמחשבות שלכם. הידע הכללי שתוכלו לרכוש עליהם לא ממש יעזור להתפתחות הרוחנית שלכם. אבל כל תובנה חסרת משמעות לכאורה לגבי התגובות והרגשות שלכם תהווה צעד גדול לקראת צמיחה רוחנית. זו הסיבה שהדגש היה, ועודנו, על הלא מודע. והגישה שחוקרת את הלא מודע היא גישה פסיכולוגית.

אולם יגיע הזמן בו ייסגר המעגל ונחזור לדגש רוחני יותר, אך עם הבנה מעמיקה ומורחבת. נחזור לנקודה זו בגישה אחרת. ידע רוחני, אפילו פעולה רוחנית, הוא דבר אחד. אבל חיים רוחניים, הרגשה, הוויה וחוויה פנימית הם עניין אחר לגמרי, וניתן לחוות אותם רק לאחר שעולם ההרגשה הפנימי נחקר והובן. העולם הפנימי הוא המציאות היחידה שחשובה. היא (המציאות) קובעת את חייכם החומריים בדיוק כמו חייכם הרוחניים, כפי שתגלו עוד ועוד בנתיב זה. אתם כבר יכולים לראות בבירור, כתוצאה מעבודה זו, שהבעיות הפנימיות שלכם אחראיות לבעיות החיצוניות שלכם.

אם כך, חבריי, אל תאמינו לרגע שאתם מתרחקים מהרוחניות על ידי הדגש שלנו על עבודה פסיכולוגית. האחד חייב לכלול את השני, ואתם תזהו זאת יותר ויותר בשלב הבא של עבודתנו.

אם נמנענו בכוונה מלהעריך את התנאים הפנימיים שלכם מנקודת המבט של החוק הרוחני, הייתה לנו סיבה טובה לעשות זאת. כפי שאתם יודעים, שיפוט עצמי נוקשה וקפדני הוא בדרך כלל הרסני ומפריע לחיפוש שלכם. אסור לעודד את זה בזמן שאתם עדיין לא יכולים להתרחק מההבחנות הילדותיות בין מה שנקרא טוב ורע. זה רק יחזק את רגשות האשם שלכם. זה גם יחזק את הדרישות והסטנדרטים המוגזמים של הדימוי העצמי האידיאלי שלכם. זה ימנע מכם לקבל את עצמכם כפי שאתם, והקבלה הזו היא הבסיס היחיד לצמיחה ולשינוי. עובדה זו מחייבת את הגישה הנייטרלית שאימצנו.

אבל בניתוח האחרון תבינו שעליכם ליישם ערכים רוחניים, שעד כה יישמתם יותר על פעולות ומחשבות מאשר על רגשות, על חייכם הפנימיים. על מנת להבליט את הרגשות מבלי לחתור אל הסכנות שבשיפוט עצמי, צריכה להתרחש צמיחה משמעותית יותר. התפתחות אמיתית מסומנת כאשר החיים הפנימיים שלכם תואמים למה שכולכם יודעים שהוא נכון, טוב, אמת ואוהב. אולם, מכיוון שלא ניתן לשלוט ברגשות על ידי מאמץ של רצון, אינכם יכולים פשוט להשפיע ולשלוט בהם תוך כדי פעולות ומחשבות. רק אם וכאשר אתם מבינים לחלוטין את התגובות הלא מודעות שלכם ולכן שולטים בהן, תוכלו לנקוט בבטחה בגישה רוחנית לרגשות שלכם. ההבחנה בין הרוחני לפסיכולוגי היא שרירותית ולמעשה לא קיימת. אבל מכיוון שאתם כן חושבים על הקווים האלה, יש צורך להסביר את ההבדל.

כאשר אתם נהיים מודעים לאופן שבו אתם משתמשים בערכים רוחניים כדי להעניש את עצמכם על אי עמידה בציפיות של מושלמות מזויפת; כשאתם מבינים את השיקריות של המניעים שלכם; כשאתם רואים את הגאווה ואת העמדת הפנים, בניגוד לאמונה שלכם בטוב שלכם; כאשר אתם מודעים למטרות האמיתיות שאתם רוצים לשאוף אליהן עם הרצון שלכם לשלמות רוחנית, אז, ורק אז, נוכל לחזור להערכה רוחנית ולשקול את הבעיות הפנימיות שלכם ללא נזק ומכשול.

ועכשיו, חבריי, אני מוכן לשאלות שהכנתם עבורי.

שאלה: בהרצאה קודמת נגעת בקצרה בנושא של מיתוס, אותו הגדרת כאמת אוניברסלית בצורת תמונה. רוב האנשים, ואפילו רוב המיתולוגים, כולל פרייזר*, מתייחסים לכל המיתוסים כסיפורים של אירועים שמעולם לא התרחשו. מצד שני, ישנם כמה חוקרים בני זמננו, כמו בלמי* והורביגר*, שקובעים כי יש חיזוק מדעי חדש למיתוסים הקוסמוגוניים** בספר בראשית. יש הרבה מיתוסים בספר בראשית, אבל יש אחד במיוחד שהייתי רוצה לפרש. זה הסיפור על מגדל בבל, במיוחד עכשיו כשאנחנו חיים בעידן של בלבול לשונות.

* Frazer, Bellamy, Hoerbiger

** תורה בתחום מדעי החלל אשר עוסקת באופן היווצרות היקום מראשיתו ועד למצבו הנוכחי.

אני מצטט עכשיו מבראשית פרק יא', פסוקים 1-9
1. [במקור] כל הארץ הייתה שפה אחת... 2: ו...בנוסעם מהמזרח...הם מצאו מישור...והתיישבו שם. 3. ויאמרו...הבה נבנה עיר ומגדל שראשו יגיע עד השמים... פן נתפזר על פני כל הארץ. 4: ויבוא ה'...לראות את העיר ואת המגדל אשר בנו בני האדם.

5: ו...אמר... את זה הם מתחילים לעשות: ועתה לא ימנע מהם דבר אשר דמיינו לעשות...6. ...הבה נבלבל את שפתם שלא יבינו זה את זה. 7. פירז אותם ה' משם על פני כל הארץ ויעזבו לבנות את העיר [ואת המגדל]: 8: ...כי ה'...בלבל את שפת כל הארץ.

תשובה: על מנת להסביר במלואו רק את הקטע שקראת זה עתה, ניתן היה לכתוב ספרים על פילוסופיה, פסיכולוגיה ודת. יש בו כל כך הרבה תוכן. עם זאת, אני אתן לך בקצרה הבהרה לגביו, מנקודת המבט שהכי מעניינת אותך כעת. ברשותך, אני אדון רק בהיבט אחד עכשיו. יש עוד הרבה שאני לא יכול להיכנס אליהם כרגע.

כידוע, הישות האנושית הייתה פעם ישות שלמה באינטגרציה מלאה, בהרמוניה, ללא קונפליקט, ללא סתירות. זוהי המשמעות "של שפה אחת". ביטוי הרוח היה ממוקד לנקודה אחת ולא מפוזר כפי שקורה כעת עם האנושות, שבה קיימות כל כך הרבה מטרות וגישות סותרות. בסופו של דבר, אתם שנמצאים בנתיב הזה עכשיו יודעים כמה גישות סותרות קיימות בכם. בגלל הסתירות הללו, שניתן לסמל אותן כ"שפות שונות", אינכם מבינים את עצמכם. כאוס נכנס לחיים שלכם. הבלבולים והבעיות החיצוניים, המותנים על ידי הפנימיים, הם אניגמטים [חידתיים] עבורכם, כי אתם מתעלמים מהסיבה להם. כמו כן, אתם מתעלמים מהמטרות, הגישות והרצונות הסותרים בתוכם. אינכם יכולים עוד לקשר סיבה ותוצאה ולכן לא תבהירו את ה"בלבל" הזה עד שתחקרו את המשמעות של רגשות העבר הלא מודעים שלכם.

מכיוון שמגדל בבל זה קיים בתוך הנשמה שלכם, הוא חייב להתקיים גם כלפי חוץ בעולם. תנאי העולם הם סך כל התנאים הפנימיים של האנושות. חוסר הבנה, בלבול, חוסר מודעות לסיבה ולתוצאה, מטרות סותרות ומסקנות שגויות מרכיבים את העולם הפנימי והחיצוני של האנושות. זה מגדל בבל.

אם אתם לא יכולים להבין את עצמכם, איך אתם יכולים להבין אחרים? ככל שיהיו יותר עיוותים ובלבולים בתוכם, כך תוכלו פחות להיות בתקשורת עם אחרים. אתם לא יכולים להבין אותם, להגיע אליהם, או לגרום להם להבין אתכם. זהו גם מגדל בבל. זה מסמל את עולמכם הפנימי ואת התוצאה שלו בעולם החיצוני: קושי בתקשורת.

המזרח, מהיכן שבאתם, מסמל נקודת נצח אחת, אם יורשה לי להתבטא בצורה כל כך פרדוקסלית. המערב הוא המטרה. המזרח היה השלמות שהייתה לכם פעם, המערב הוא השלמות שתזכו לקבל בחזרה. אבל במציאות הם אחד; רק בעיניכם הם מופיעים כשני כיוונים שונים. אבולוציה היא תמיד תנועה של סגירת מעגל. זה חל על התמונה הכוללת העצומה של אבולוציה קוסמית שמתחילה בתנועה החוצה ומסתיימת בחזרה לשלמות. זה חל גם על העבודה בנתיב. יש הרבה סגירת מעגלים. הערב ציינתי שאתחיל עם דגש רוחני, ואז להתרחק ממנו רק כדי לחזור אליו מאוחר יותר, אבל עם הבנה חדשה שנרכשה תוך כדי התרחקות מהפרספקטיבה הרוחנית. אתם חוזרים לאותה נקודה, לא לנקודה אחרת. רק שזה לא בדיוק אותה נקודה כי הפכתם לעשירים ולחכמים יותר. זה אותו דבר עם השלמות שהייתה לכם פעם זו שתזכו לקבל בחזרה, אחרי שתחקרו את המעמקים, אחרי שהייתם רחוקים משלמות, בתקופת ביניים.

האנושות ממוקמת בנקודה על העקומה שבה הסמלים של הבעיות הפנימיות שלכם קיימים בקבוצות שונות, לאומים, דתות, שפות. כולם מסמלים את העולם הפנימי. עולם המציאות, העולם שקובע את חייכם, זה העולם הפנימי. זו תמיד הסיבה. העולם החומרי הוא תמיד הפועל היוצא, התוצאה. אם אתם בודקים עמים, שפות ודתות, או תנאים אטמוספריים, זה לא משנה. כולם מבטאים את ההרמוניה או הדיסהרמוניה של הנשמה.

אם תסתכלו על חיי האדמה שלכם מכל נקודת מבט אפשרית, תראו ותלמדו ותרגישו שזה באמת ההפך ממה שתמיד חשבתם. אתם משוכנעים עמוקות למרות חזות המגיעה מדי פעם, שזה להיפך. שהעולם החיצוני הוא הגורם והעולם הפנימי הוא התוצאה. לא! זה בדיוק הפוך, וככל שתתקדמו בצמיחה ובהתפתחות שלכם, תבינו סיבה ותוצאה באמת.

למשל, מה שרואים בנוף הוא הביטוי של כל הנשמות: היופי מצד אחד, או זיהום, לכלוך, שיממון מצד שני. באופן משמעותי, הטבע ותנאי האטמוספירה מבטאים תמונה טהורה יותר של סך חיי הנפש של האנושות מאשר תנאי העולם ויחסים בין האומות. זה לא קשה להבין. הבעיה הגדולה ביותר היא איך להסתדר עם אחרים למרות כל כך הרבה אגוצנטריות לא בוגרת. לבד, אתם עכשיו מתקדמים מספיק, באופן כללי, פחות או יותר, כדי להסתדר עם עצמכם. הטבע והאטמוספירה מייצגים את החלק הזה של הנשמה שבו אתם חושבים, עושים מדיטציה, מהרהרים ומעלים את מחשבותיכם לדברים גבוהים יותר. זה הרבה יותר קל מאשר להסתדר באמת עם אחרים, מאשר להוציא את האגו מהתמונה.

הטבע מסמל היבטים מסוימים של נפש האדם; אמנות ומלאכותיות מסמלים אחרים. תלמדו לתפוס כל דבר בקיום החומרי כסמל לכוחות הנשמה או לגישות הפנימיות.

כולכם יודעים שהמחסום האמיתי בין אנשים אינו ההבדל בין השפות. אפשר לראות שההבדל בין השפות עלי אדמות הוא אכן סמל למשהו עמוק יותר. כשהמחסומים הפנימיים בפני העצמי האמיתי של האדם יוסרו, המחסומים החיצוניים ייעלמו בהדרגה.

הרבה מזה כבר ניתן לראות. למרות כל כך הרבה חסר, האנושות בכללותה עשתה כברת דרך. האמצעים הטכניים מאוד - שהומצאו לעתים קרובות למטרת הרס - המסמלים את ההגנות הכוזבות הפנימיות שלכם, שהן כה הרסניות עבור הפרט, בכל זאת תרמו להסרת המחסומים בין בני אדם.

מה שאתם יכולים לתרום לתנאים טובים יותר בעולם מכל בחינה, הוא הסרת המחסומים הפנימיים שלכם, מגדל בבל האישי שלכם; פירוק מנגנוני ההגנה שלכם, אשר כל כך מזיקים לעצמכם ולאחרים.

בקטע שהחבר שלי קרא זה עתה, כתוב גם שהאנשים האלה ניסו לבנות את המגדל כל כך גבוה עד שהוא יגיע לשמים. כמובן, הם לא הצליחו, ולא יכלו להצליח. האם הניסיון להגיע לשמים אינו מסמל בבירור את הדימוי העצמי האידיאלי שלכם? בזמן שאתם נאבקים בתוכם, נמצאים במלחמה עם עצמכם, אתם בכל זאת רוצים להגיע לשיאים של שלמות ועליונות שלא ממש עולים בקנה אחד עם המצב הפנימי הנוכחי שלכם. האנשים בסיפור ניסו את המיזם הזה מתוך גאווה. הם רצו להגיע לגבהים בשיטה הלא נכונה ומתוך מניעים לא נכונים. כך גם לגבי הדימוי העצמי האידיאלי, שאינו יכול להצליח והוא עתיד להתפורר. כשאתם מבינים שאתם לא יכולים לעמוד ביעדים ובדרישות האלה, הגאווה שלכם קורסת. אתם מרוסקים ומרגישים מובסים. להגיע לשלמות - לשמים - בחיפזון ובקיצורי דרך באמצעים חומריים, הוא מיזם שעלול להסתיים בכישלון, כי זה לא ריאלי. זה מטעה ומתעתע בדיוק כמו בניית מגדל שמגיע לשמים. זה לא יכול להיעשות. השגת התפתחות וצמיחה דורשת הרבה פחות אמצעים יומרניים וראוותניים מאשר בניית הדימוי העצמי האידיאלי או מגדל בבל.

הדימוי העצמי האידיאלי שלכם, מגדל בבל שלכם, הוא זה שמפריד אתכם בתוכם ומרחיק אתכם מעצמכם. ההתנכרות מסמלת את השפה הזרה שאינכם מבינים. אינכם

יכולים להבין את עצמכם מכיוון שאתם מנוכרים מהעצמי האמיתי שלכם. במודע יש לכם רצון אחד. אתם פועלים לפיו, אך מבלי להבין כיצד זרם נסתר זורם לכיוון ההפוך ומייצר בדיוק את הכיוון ההפוך של המטרה המודעת שלכם. שוב, זה נמצא בסמליות בסיפור מגדל בבל. הנה לכם רק כמה סמלים של המיתוס החשוב הזה.

שאלה: מדוע לעתים קרובות אדם יותר חסר מנוחה כאשר מתרחשים דברים נעימים? בדיכאון אפשר להיות רגועים. בארועים משמחים, אדם נהיה מגורה יתר על המידה, ובמובן מסוים חסר הרמוניה.

תשובה: התשובה המתבקשת תהיה ענישה עצמית, רגשות אשמה, פחד מהצלחה. אבל תשובה כזו לא תביא לך הבנה נוספת. למרות שחלק מהגורמים הללו עשויים לתרום למורכבות, הם כשלעצמם אינם מבהירים לך דבר. אתה תבין את מקורם ואת מטרתם השגויה רק אם תהיה מודע לסיבה הבסיסית יותר. אני די בטוח שכל אחד מכם חווה רגשות כאלה; אם תשאלו את עצמכם באמת, בסופו של דבר תגלו שאם אירוע משמח גורם לכם להרגיש חסרי מנוחה, גירוי יתר ובאופן מסוים, לא הרמוני, זה בגלל שהמטרה שהשגתם, בין אם במעט ובין אם בגדול, מייצגת ערך שיקרי. זה לא אומר שהמטרה היא רעה או שגויה בפני עצמה. אבל זה חייב להיות קשור איכשהו עם החיפוש שלכם אחר תהילה, עם הדימוי העצמי האידיאלי שלכם, לא משנה כמה במרומז או באופן שאינו מתבלט הוא עשוי להתערבב עם מטרות אמיתיות.

כאשר המטרות והערכים הכוזבים שלכם מסופקים, אתם חייבים להישאר בתחושת ריקנות. מטרות כוזבות הן אשליות, וגם אם, לפעמים, הן מתממשות, הן לא באמת יספקו אתכם. המטרות והערכים הללו משמשים כפסאודו-פתרונות. כאשר מטרה כזו מתממשת בפועל, ברור שהפתרון היה מוטעה - והנשמה המומה ומבולבלת עוד יותר. אם אתם שואפים למטרה, מתוך אמונה שהשגתה תפתור את הבעיות שלכם, במובן מסוים זה מרגיש טוב יותר להאמין שהמטרה עצמה עדיין תקפה, אבל מסיבה זו או אחרת, נמנע מכם להשיג אותה. מצד שני, אם אתם באמת מצליחים ואז הניצחון לא נעים בגלל הכישלון שלו לפתור את הבעיות שלכם, בכך שהוא משאיר אתכם עדיין חסרי ביטחון, מבוהלים וחסרי מנוחה, אתם אובדי עצות. אתם מרגישים גרוע יותר כי עכשיו אתם לא יודעים מה לעשות, לאן לפנות.

מכיוון שכל התהליך הזה מעורפל, ובלתי מודע לחלוטין, אינכם מודעים להשלכות שלו. אתם אפילו לא מודעים לאכזבה החריפה מכך שהשגתם כעת מטרה חלקית. אתם עדיין מרגישים לא כל כך שונה מבעבר כשחשבתם שהשגת המטרה תעשה את כל ההבדל בעולם.

אפילו סיפוקים קטנים מהסוג הזה - נניח הצלחה בחיים החברתיים - ייצרו תגובה זו בלא מודע שלכם. רק ניתוח מדוקדק של האירוע ותגובתכם אליו יגלו את אמיתות העניין ויוכיחו חשיבות עליונה להמשך התפתחותכם, כי זה יביא למיקוד ברור את הערך השקרי ואת הפתרון הכוזב ויראה עד כמה שניהם מתעתעים.

דיכאון מתפרץ בגלל שהפתרון הכוזב והמטרה נראים קשים להשגה. אתם מאמינים שיש לכם מטרה, למרות שהיא עשויה להיות שגויה. אבל כשהמטרה שלכם מוכחת כשגויה - בין אם אתם מממשים אותה במודע ובין אם לא - אתם הופכים מתוסכלים יותר, ונוצרים חיפזון ולחץ פנימיים. נראה דחוף מתמיד למצוא פתרון, רק שעכשיו אתם לא יודעים איפה ואיך.

הבה נניח שהמטרה השיקרית של הפתרון הכוזב שאתם מנסים היא לקבל אישור, להיות נערצים, שיקנאו בכם ולהרגיש חזקים. עכשיו מתרחש ארוע שבו אתם מקבלים את הסיפוק הזה. אנשים אכן פועלים על פי הרצון הזה שלכם. במודע, אתם עשויים להרגיש שהיה לכם מאוד נעים. אבל אם תנתחו את רגשותיכם, תגלו שהמטרה של העצמי האידיאלי שלכם אכן קיבלה סיפוק חלקי ב"מצב נעים" זה. ייתכן מאוד שזה יקרה יחד עם הערכים האמיתיים שהשגתם ומימשתם. אבל די בכך שהסיפוק של ערך שיקרי יתרחש כדי לגרום לכם להיות חסרי מנוחה וחסרי הרמוניה. עכשיו הנפש מרגישה, "קיבלתי את מה שחשבתי שאני הייתי זקוקה ואני עדיין אומללה, לבד וחסרת ביטחון. עדיין חסר לי משהו, עדיין אין לי שום דבר בטוח להיאחז בו. לאן אני צריכה ללכת עכשיו כדי להקל על המצב הזה? מה עלי לעשות עכשיו?" אז חוסר הביטחון והחיפזון הפנימי מתגברים רק בגלל שהערך השיקרי והתשוקה קיבלו סיפוק. כלפי חוץ אתם יכולים להיות די מרוצים, אבל חוסר השקט הפנימי הוא סימן לתהליך שתוארתי זה עתה.

אלו תהליכים עדינים וכאשר מוסברים בשפה גסה הם נראים מוגזמים. אתם צריכים לחשוף, להרגיש ולחוות את האמת של המילים הללו. כאשר אתם באמת שואלים את עצמכם בכנות, אתם חייבים למצוא את התשובה בצורה של אמת פנימית.

שאלה: האם זה משהו דומה למה שנקרא "צער או כאב העולם"? [זהו מונח פילוסופי או פסיכולוגי שנטבע לראשונה על ידי הסופר הגרמני ז'אן פול (1763-1825). הוא מתאר את תחושתו המלנכולית של מי שמבין כי הממשותף הפיזית לא תוכל לעמוד לעולם בדרישותיה של הרוח, או את מגבלותיו שלו עצמו.]

תשובה: לא בהכרח. בדרך כלל ב"צער העולם" הרחמים העצמיים שולטים, בעוד הרגש שדיברנו עליו הוא שמחה ללא הרמוניה. זה חל על מקרים משמחים, לא גורמים לעצב, אלא להיפך, תוך כדי מצב של חוסר שקט, חיפזון פנימי, חוסר סבלנות וסוג של עצבנות.

שאלה: ברצוני לשאול שתי שאלות מטפיזיות. בפעם האחרונה בדיון שלנו לאחר ההרצאה, נגענו שוב בנושא גלגול נשמות. גלגול נשמות כהשערה נדחה על ידי מישהו והוא הטיל בזה ספק, ונאמר שהדבר אושר גם על ידי תקשורות מהצד השני, שגלגול נשמות מתרחש רק במקרים מסוימים. אני יודע שכבר דיברת על זה, אבל אני רוצה לבקש אישור.

תשובה: אין צורך לאשר זאת מחדש; עם זאת, יש לי את זה להוסיף. לא כל הרוחות יודעות הכל, במיוחד אם הישויות הללו החזיקו באמונות חזקות מאוד במהלך חייהם. שכנועים חזקים כאלה לא יעלמו אוטומטית. הם עשויים להשתהות במשך עשרות ואף מאות שנים. כאשר יצורים כאלה מבחינים בגלגול נשמות המתרחש, הם מעדיפים להאמין שזה חריג. חוץ מזה, רוחות כאלה עשויות להיות מפותחות מאוד, ובכל זאת יש להן מחסומים באזורים מסוימים.

בנושא זה, כמו גם בכל נושא אחר, אתם עלולים תמיד להיתקל בדעות מנוגדות מקבוצות, אנשים או רוחות שונים. כשלעצמו זה אפילו לא חשוב במה אתם מאמינים. הדבר החשוב נשאר תמיד ההתפתחות של האדם עצמו וניקוי קונפליקטים פנימיים.

אם תחשבו על דברים באופן עצמאי ותהרהרו בנושא זה, תגיעו למסקנה שגלגול נשמות הוא הגיוני ותואם את החוקים האוניברסליים של היקום. ניתן לקדם את הטיעון שכוכבי לכת אחרים מעניקים גם הזדמנות לצמיחה ולהתפתחות. זה די נכון. עם זאת,

כל כוכב לכת או ספירה מייצגים תנאים שונים, כך שיש ללמוד שיעורים שונים. לא ניתן להשלים אף אחד בתוך תוחלת חיים אחת בלבד, לא אלו שעל פני כדור הארץ ולא אלו שבספירות אחרות. בלתי אפשרי לשלוט במיוחד בתקופת חיים אחת בתנאים עלי אדמות המזמנים דרך ההתפתחות הכללית של כלל האנושות. באותה מידה, זה נכון שחזרות חוזרות ונשנות לכוכבי לכת אחרים נחוצות באותה מידה. הזמן, אם יורשה לי להשתמש במונח השגוי הזה, בהיעדר מונח טוב יותר, הוא בלתי מוגבל ביצירה, ושיעורים חוזרים ונשנים נחוצים בכל שלב של התפתחות כללית, ללא קשר לאיזו ספירה זה עשוי להשתייך.

שאלה: השאלה השנייה נוגעת לזמן כניסת גוף-הנפש של הרוח לגוף הפיזי. למדנו שזה ברגע הלידה, שמתכתב גם עם אסטרונומיה. אותו אדם ציין שהנשמה נכנסת בשבוע השנים - עשר להריון ולאחר מכן בשלבים.

תשובה: במקרה זה אני יכול לומר ששתי התיאוריות נכונות במידה מסוימת. נכון שכל ההוויה של הישות הרוחנית, בצורה מאוד מהותית והחלטית, נכנסת לגוף בזמן הלידה הפיזית. אם כניסה מכרעת זו הייתה מתרחשת מוקדם יותר, התינוק לא יוכל לשרוד ללא חמצן. אבל יש תקופות נוספות של השלמה לפני הלידה, כמו גם לאחריה. אבל השלבים האלה קטנים יותר, או פחות מכריעים. כולכם יודעים ממדע הנסתר שיש לא רק גוף אחד סובטילי, אלא כמה. למעשה, החלוקה הולכת רחוק יותר ממה שידוע לאנושות. יש שכבות שונות. במובן הפסיכולוגי, הרבדים הללו נבדקים בעבודה שאתם עושים כעת בנתיב. רבדים פסיכולוגיים אלו קיימים כחומרים שונים של חומר זוהר. שלבים כאלה מתרחשים במרווחים מסוימים לפני הלידה, כמו גם אחרי, עד להשגת בגרות. אבל הצעד העיקרי החשוב ביותר של התגלמות מלאה לתוך הגוף, המאפשר לישות לחיות על פני האדמה, מתרחש בזמן הלידה. אין זה מקרי שאירוע זה ברור ומכריע במיוחד עבור האם, כמו גם עבור התינוק. אירוע הלידה הפיזית מתכתב עם משהו מכריע השווה לו מבחינה רוחנית.

אולם גם רגע מכריע זה אינו מעיד על אינטגרציה מלאה. ניתן להשיג זאת רק באמצעות עבודת חיפוש עצמי. בכל מקום בו קיימים בעיות וקונפליקטים בלתי פתורים בנשמה, חלק מהישות אינו אחד עם השאר. כל החלטה וניצחון בנתיב, גורמים לכם להיות פחות מנוכרים מעצמכם.

מה המשמעות של ניכור עצמי? השתמשתי בביטוי הזה לעתים קרובות למדי. הוא משמש אפילו בפסיכולוגיה אנושית מסורתית ללא כל מודעות למשמעות הרוחנית שלו. שכן ניכור עצמי פירושו שבדרך כלשהי, חלק או חלקים מסוימים מעצמכם אינם נמצאים בתוכם; הם מחוץ לעצמיכם. אז כל צעד לקראת בגרות מאחד חלקים נוספים בתוכם - והתהליך הזה דומה, באופן עקרוני, לאיחוד של גוף החומר והחלק המהותי של הגופים העדינים. זו הסיבה שאתם תמיד מרגישים שנולדתם מחדש כשאתם מתגברים על אשליות שהשאירו אתכם מנוכרים מעצמכם.

שאלה: האם תאיר לנו על יחסים בין הדימוי הראשי, הדימוי העצמי האידיאלי ודימוי האל, במיוחד בכל הנוגע לתפילה? איך התלכיד הזה מפריע ליכולת שלנו להתפלל?

תשובה: זו שאלה טובה מאוד. כל קונפליקט, עיוות או אשליה מפריעים לתהליכי יצירה, לחיפוש אחר האמת או כל מאמץ בונה, כגון תפילה. ללא קשר לכמה כישרון אמיתי, תשוקה בריאה או שאיפה רצינית אתה מפגין, חומרת הקונפליקטים שלך משפיעה באופן יחסי על הפעילויות, המחשבות, הרגשות והמניעים שלך. זה עשוי

להתרחש באמצעות צביעה עדינה של הונאה עצמית, או שזה עשוי להיות מחוספס דיו כדי להפוך תפילה או כל פעילות מועילה אחרת לבלתי אפשרית.

דימוי האל אינו מושג ממשי של אלוהים, המשותף לכל בני האדם. דימוי האל יכול להיות חיים, כללים של החיים או זה יכול להיות סמכות, במובן של "הכרח".

הבעיה העיקרית בחיים, הנובעת מהדימוי העיקרי, היא תמיד תחושה של חוסר אונים מול קושי שהילד מוצא שאי אפשר להתמודד איתו, אלא אם כן יוקמו הגנות מיוחדות. דימוי האל ממלא תפקיד מרכזי בבניית ההגנות הללו, בין אם כסמכות מעורפלת ובין אם כאל דמיוני, מעניש ומחמיר. הגזירות של הרשות החזקה הזו הופכות את הביטחון והאפשרות לבלתי אפשריים, גורמות לתסכול ולאומללות. הנה אתה, הילד חסר האונים והלא אהוב - בין אם אתה באמת לא נאהב, או הרגשת לא אהוב, אין הבדל - מרגיש בודד, לא מובן, לא מקובל כמי שאתה, חסר ביטחון, מבוהל. רק על ידי היצמדות לכללים מסוימים יש לך סיכוי להרגיש בטוח ולהרוויח כמות מינימלית של הנאה. לחילופין, אם זה הדימוי העיקרי שלך, אתה עשוי להאמין שאתה יכול למצוא את הביטחון וההנאה הדרושים לך להשרדות רק על ידי שבירת הכללים תוך הפעלת כוח, והפיכתך לדיקטטור בסביבתך. בכל מקרה, דימוי האל הוא המכשול הראשון, ולפי האופי, האישיות והסביבה, אתה או מציית לו, או מנסה להפוך לכהן. אף חלופה לא עובדת. באופן כללי, כל אחת מהגישות הללו לדימוי האל קובעת את סוג הדימוי העצמי האידיאלי שאתה מבסס; הגישה הזו מייצגת את הפתרון הכוזב שלך. הפתרון הכוזב בתורו, מייצג את התכונה השלטת של הדימוי העצמי האידיאלי שלך.

לביסוס הדימוי העצמי האידיאלי יש מטרה נוספת בקשר עם דימוי האל. לציית לכללים השנואים בניגוד לרצון משהו יהיה משפיל מאוד. לכן הנפש מתימרת לקבל את הכללים הללו למען השלמות כשלעצמה. במילים אחרות, הסטנדרטים והדרישות הנוקשים של הדימוי העצמי האידיאלי לא רק משרתים את המטרה של התמודדות עם עולם עוין ומסוכן, אלא גם מחפים על חוסר האונים שבצורך לאמץ כללים שבפנים מורדים בהם. זה נכון גם אם הדימוי העצמי האידיאלי הוא בעיקר מרדני ואנטי-חברתי, מכיוון שגם המיעוט המורד מייצג כללים, אבל בסדר אחר. הכלל אם כן עשוי להיות חוסר רחמים, שליטה באחרים, אנוכיות. אם כן, זה נחשב לאינטליגנטי ואלו שלא מצייתים לכללים הספציפיים האלה, נתפסים כטיפשים.

במקרה כזה, דימוי האל יתמזג במרומז עם הדימוי העצמי האידיאלי. אתם מנסים להזדהות עם מה שאתם הכי חוששים ממנו. ניתן למצוא תגובות רגשיות כאלה כל הזמן בחיפוש אחר העצמי שלכם. הן קיימות אצל האדם המונע בעיקר מכוח, כמו גם אצל הטיפוס הכנוע בעיקר. כל אחד עושה את זה אחרת.

בנוסף לנפרדות ולבדידות שהעיוות הזה יוצר, ישנו נטל התחושה שעליכם לציית, בין אם רוצים ובין אם לא. הדימוי העצמי האידיאלי משרת את התכלית הנוספת של הקלה בנטל זה.

אם כך, אתם רואים איך חוסר אונים בסיסי קושר את דימוי האל ואת הדימוי העצמי האידיאלי, ויוצר את הבעיה הבסיסית עם הפתרונות הכוזבים שלה. הפתרונות הכוזבים מאומצים על מנת להתמודד עם דימוי האל, אשר בתורו יוצר את הדימוי העצמי האידיאלי.

שאלה: איך עליו להתמודד עם רגשות האשמה שלי על השמחה שאני חש על ההתנקשות בטרורחיו מולינה, הדיקטטור של הרפובליקה הדומיניקנית?

תשובה: אם אתה שואל שאלה אישית, אתן לך תשובה אישית. האשמה נובעת מהרצון הבלתי מזוהה בעצמך להיות אותו טרוחיו, להיות בעל סוג כזה של כוח. אה, אולי כבר זיהית הרגשות כאלה במידה, אבל לא באופן מלא, ואתה עדיין לא מבין את המשמעות שלהן. אתה רוצה להשיג ביטחון והנאה באמצעות מניע כוחני חזק, אשר מנוטרל בו זמנית על ידי גישה כנועה חזקה לא פחות. זהו היבט אחד. אשמה היא התגובה של הכניעה שלך לדחף הכוח שלך.

היבט נוסף הוא הנטייה להיכנע לאדם שאתה הכי מפחד ממנו. במילים אחרות, זו הגישה שנידונה בתשובה הקודמת. יש נטייה להתכווץ, לפייס ולהיכנע לאדם המפחיד ביותר. זו הדרך שלך להתמודד עם סכנה, ולכן במקור נבחרה הגישה הכנועה החזקה. אבל מכיוון שגם הדחף לכוח קיים, הוא מגיב לכניעה מבטלת שכזו בתיעוב עצמי ובאשמה בעלי אופי אחר.

מצד אחד יש לך רצון להיות כמו אדם כזה. מצד שני, אתה נוטה להיכנע לאדם כזה. ובמקום השלישי, קיים הרצון להשתחרר מעול אדם כזה - וזה קורה באמצעות פנטזיות של תהילה לגבי האומניפוטנציה שלך. כל זה יוצר אשמה, מכל זווית שתסתכל על זה. זה יוצר את האשמה הכוזבת של לא להיות טוב וצייתן כפי שהגישה הכנועה דורשת; האשמה כוזבת של העזה למרוד ולשנוא כל מה שסותר את תדמית הציות והטוב. זה גם יוצר את האשמה הכוזבת של לא לממש את הפנטזיות שלך של תהילה, לא להיות חזק ועוצמתי, אלא בעצם להתכווץ. וזה יוצר את האשמה האמיתית של התרכזות בעצמי באופן מהותי ופנימי, גאווה והעמדת פנים שכל הגישות האלה באמת מייצגות.

אם תכיר באופן מלא, תקבל, תבין ותשלים עם הרגשות האלה, אתה חייב לגדול מחוץ לפתרונות הכוזבים האלה ולכן תשחרר את עצמך מהאשמה, שהיא רק סימפטום אחד.

שאלה: אני רוצה לשאול אותך שאלה די מעורפלת על אמת. מה פירוש הביטוי "אמת אמנותית" וכיצד הוא קשור לאמת אובייקטיבית, אמת סובייקטיבית ואמת נפשית?

תשובה אין באמת דבר כזה "אמת סובייקטיבית". אני יודע שאפשר להשתמש בטרמינולוגיה כזו כשמוצאים עיוות או מסקנה שגויה. נכון שקיימות תפיסות מוטעות מסוימות וצריך להתמודד איתן. ואז אומרים שנתקלים באמת סובייקטיבית, אבל בעצם המונח הזה הוא סתירה. האמת היא אובייקטיבית.

אמת אמנותית היא תוצאה של אמתות האדם. אם אדם בעצם לא כן עם עצמו ועם החיים, אי אפשר, למרות כישרון ויכולת יצירתית, לייצר אמת אמנותית. אין הפרדה. קיומה המכריע של אמיתות ייצור תוצאה מכריעה של אמת אמנותית.

שאלה: מהי הטכניקה הטובה ביותר להבחנה בין אמת לדעה? או עובדה ודעה?

תשובה: יש הבדל מהותי בין עובדה לאמת. עובדה היא מיקטע של אמת. אולי יש בידיך עובדה, אבל אתה מתעלם מגורמים נוספים. לכן אין לך השקפה אמיתית על מצב. הבה נניח שאתה עד לאדם אחד מעליב את האחר. זו עובדה. אבל לשפוט עובדה זו לבדה עלול להיות מטעה כי אתה מתעלם ממה שהוביל לעלבון הזה. רק הידע של כל הגורמים הרלוונטיים יכול להראות את האמת של המצב. לראות אמת זו משימה קשה מאוד. כל עוד אתה מודע לקושי הזה אתה לא תפתה להאמין שאתה בְּאִמָּת, כאשר יש ברשותך עובדות בלבד. ידע זה יגביר את האמיתות שלך, בעוד שהאמונה שאתה בְּאִמָּת כשאתה לא, יכולה רק להגביר את חוסר האמתות.

היכולת לרכוש תפיסת אמת עמוקה, רחבה וגדולה יותר נקבעת על ידי היכולת שלך להתמודד עם עצמך באמת ובכנות, לא משנה כמה זה לא נעים. במידה שאתה מצליח להתמודד ולפגוש את עצמך, היכולת שלך לתפוס אמת גדלה אוטומטית. זה לא יכול לגדול על ידי טכניקה או תהליך ישירים. זוהי תוצאה עקיפה של צמיחה פנימית, של מודעות עצמית, והתמודדות עם העצמי.

שאלה: האם אפשר להסיק מסקנה על אופי של אדם שאוהב חיות וטבע ואדם שלא אכפת לו מהם?

תשובה: הכללות, חברי, מסוכנות מאוד כל דבר הוא סימפטום של משהו. אבל היזהרו מדעות ומהכללות מוכנות מראש. הן מאוד מטעות. ההנחה שמי שאוהב בעלי חיים וטבע הוא אדם טוב יותר ממי שלא, היא מאוד מוטעית. יכול מאוד להיות שמבחינה זו האדם פתוח יותר לביטוי אחד של חיים אלוהיים. אבל אותו אדם עצמו עשוי להיות סגור לחלוטין בפני ביטוי אחר, בעוד האדם שאינו אוהב חיות וטבע, חוץ מזה הוא בעל יכול קליטה ופתוח. למשל, האחרונים עשויים לפחד פחות מאנשים מאשר הראשונים ולכן אוהבים ומבינים אותם טוב יותר. עם זאת, באותה מידה לא נכון לשפוט שרק בגלל שאנשים מסוימים לא אוהבים חיות, הם אוטומטית אוהבים אנשים יותר מאלה שכן אוהבים חיות. אין כלל, ויש לשפוט כל מקרה לגופו.

הערה: זה מצחיק כי יש לי חוסר אמון עמוק באדם שלא דואג לבעלי חיים ולטבע, אז כנראה שאני טועה לחלוטין. אבל אני מרגיש שמשהו לא בסדר עם אדם כזה.

תשובה: מי שלא אוהב ומבין את ביטוי הבריאה אכן "משהו לא בסדר" איתו. אבל זה לא אומר שזה יותר מחוייב או מוצדק לא לתת אמון באדם עם המגבלה הספציפית הזו מאשר באנשים אחרים שיש להם מגבלות אחרות שאתה אפילו לא תופס.

הערה: אולי בגלל שהם לא כל כך ברורים.

תשובה: ייתכן והם ברורים, אבל אולי לא לך.

שאלה: האם כשנולדים מחוץ לנישואין יש לזה השפעה על הלא מודע, למרות שאולי איננו יודעים את נסיבות הלידה?

תשובה: הלא מודע שלך יודע הכל על מצב החיים שלך, אבל זה לא אומר בהכרח שיש השפעה שלילית על חיך. במקרה של לידה לא חוקית, נבחרות נשמות מסוימות עם בעיות ספציפיות. גורל זה יאפשר לישות לפתור את הבעיה המסוימת עם הקשיים הנובעים מכך. עם זאת, אם מתרחשות נסיבות המסירות את הקושי, כגון בורות לגבי עובדה זו, תנאי החיים מייצרים מספיק חומר כדי לפתור את הבעיות הקיימות ללא נטל נוסף זה.

מי יתן וכולכם תספגו את קרני האהבה, האמת, העוצמה והטוהר שניתנים לכל אחד מכם וליקיריכם. אל תחשבו לרגע בזמן הקרוב של הפרעה שאתם מנותקים מאיתנו. זה יהיה תלוי מאוד במאמצים שלכם ובהשקפה שלכם אם יהיה המשך מגע עם העולם שלנו או לא. אם תמשיכו להתמודדות העצמית הכנה שלכם, תלמדו ותתודרכו על ידינו. ניתנות לכם ברכות מיוחדות. אני חושב שרובכם יכולים לחוש ולהרגיש את המציאות שלהם. מי יתן ותהיה לזה השפעה מתמשכת. מי יתן ותמשיכו לצמוח, כפי שצמחתם, בחודשים הקרובים, כמו גם בתקופה הקרובה, כאשר אנו נכנסים לשלב חדש וחשוב של עבודה.

תבורכו, חבריי היקרים, אהבתנו עוטפת וחודרת אליכם. הֵיוּ בשלווה. הֵיוּ באלוהים!

תרגום: חווה אילון

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA
Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.